

Sygn. akt III KK 52/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Grabowska

w sprawie skazanego **T. J.**
w przedmiocie wydania wyroku łącznego
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 listopada 2020 r.,
w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść,
od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w R.
z dnia 21 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

T. J. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w R. z dnia 21.04.2016 roku, w sprawie II K (...), za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 19 września 2015 roku na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej

kontrolowanej pracy na cele społeczne po 30 godzin w stosunku miesięcznym. Nadto orzeczono wobec skazanego środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 5 oraz świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 złotych;

2. Sądu Rejonowego w R. z dnia 12.04.2018 roku, w sprawie II K (...), za czyn z art. 158 § 1 k.k. popełniony w dniu 29.07.2016 roku przy zastosowaniu art. 37a kk na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne po 30 godzin w stosunku miesięcznym. Na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zaliczono skazanemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 29 lipca 2016 roku godzina 21.00 do 31 lipca 2016 roku godzina 12.00.;
3. Sądu Rejonowego w P. z dnia 1.02.2017 roku, w sprawie II K (...), za czyn z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. popełniony w dniu 3.12.2015 roku na karę grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych w kwocie po 100 złotych każda.

Wyrokiem łącznym z dnia 21 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w R. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k. wymierzone skazanemu T. J. w sprawach opisanych w punktach 1 i 2 części wstępnej wyroku kary ograniczenia wolności połączył i wymierzył karę łączną ograniczenia wolności w wymiarze 1 roku i 5 miesięcy. Orzekł, że w pozostałym zakresie nie będącym przedmiotem wydania wyroku łącznego wyżej wymienione prawomocne wyroki wydane w sprawach opisanych w punktach 1 i 2 części wstępnej wyroku podlegają odrębnemu wykonaniu. Na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec T. W J. kary łącznej 1 roku i 5 miesięcy ograniczenia wolności zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach: Sądu Rejonowego w R. , II K (...) w dniach od 29 lipca 2016 roku godzina 21.00 do 31 lipca 2016 roku godzina 12.00. oraz wykonaną przez niego karę ograniczenia wolności w sprawie II K (...) Sądu Rejonowego w R. w ilości 4 miesięcy i 10 dni i uznał, że kara łączna ograniczenia wolności została przez niego wykonana w ilości 4 miesięcy i 14 dni. Na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w sprawie wydania wyroku łącznego wobec

skazanego wyrokiem opisanym w punkcie 3 części wstępnej wyroku wobec braku warunków do wydania takiego wyroku (kara nie podlega łączeniu).

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w I instancji w dniu 1 marca 2019 r.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł Prokurator Generalny, który zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść T. J. i zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu art. 86 § 3 k.k., polegające na tym, że Sąd Rejonowy w R. wydając wobec skazanego T. J. wyrok łączny i orzekając karę łączną ograniczenia wolności w wymiarze roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, nie określił na nowo sposobu wykonywania tej kary, co skutkuje niemożnością jej wykonania.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna w stopniu oczywistym uzasadniającym jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W całej rozciągłości należy podzielić tezę skarżącego, który zasadnie podniósł, że przedmiotowy wyrok został wydany z rażącą obrazą art. 86 § 3 k.k., która miała istotny wpływ na jego treść.

Stosownie do dyspozycji zawartej w przepisie art. 86 § 3 k.k., sąd orzekający w przedmiocie wymierzenia kary łącznej ograniczenia wolności jest zobligowany do określenia na nowo obowiązków lub wymiaru potrącenia, o których mowa w art. 34 § 1a k.k. Wskazana regulacja prawna przesądza o tym, że w procesie wymiaru kary łącznej sąd powinien – obok już dokonanych rozstrzygnięć jednostkowych odnoszących się do poszczególnych czynów – ukształtować na nowo treść kary ograniczenia wolności, ponownie określając obowiązki lub wymiar potrącenia, o których mowa w art. 34 § 1a k.k. Ten krąg obowiązków może być poszerzony o obowiązki wymienione w art. 72 § 1 pkt 2 – 7a k.k., a także możliwość orzeczenia świadczenia pieniężnego wymienionego w art. 39 pkt 7 k.k.

Tymczasem, w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w R. ograniczył się do wskazania wysokości kary łącznej ograniczenia wolności. Natomiast – wbrew

wyraźnemu nakazowi płynącemu z treści art. 86 § 3 k.k. – Sąd ten nie orzekł na czym ma polegać jej realizacja.

W przypadku, gdy wymierzona kara łączna ograniczenia wolności nie zawiera sprecyzowania obowiązku określonego w art. 34 § 1a pkt 1 k.k., nie może być wykonywana, co ma miejsce w niniejszej sprawie i dobitnie świadczy o tym, że wskazane naruszenie prawa ma charakter rażący i w sposób istotny wpłynęło na treść zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze, należało podzielić stanowisko skarżącego co do tego, że wyrok Sądu Rejonowego w R. zapadł z rażącym naruszeniem przepisu art. 86 § 3 k.k., a z uwagi na skutki tego uchybienia powinien zostać skorygowany, co uzasadniało uwzględnienie kasacji i uchylenie przedmiotowego orzeczenia wraz z wydaniem rozstrzygnięcia o charakterze następczym.

Sąd Rejonowy w R. – orzekając ponownie – winien zastosować się w prawidłowy sposób do treści przepisów prawa karnego materialnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji wyroku.